

доброто, щомъ се приложи върху човѣка въ увеличенъ мащабъ, то става непоносимо.

И тъй, всѣко нѣщо, добро или зло, взето въ увеличена мѣрка, не на своето мѣсто и време, не може да ползува човѣка. Запримѣрь, знанието е храна за ума, но многото знание уморява човѣка, още повече, ако не е асимилирано. Отъ Божествено гледище, умътъ е физическото тѣло на духа; въ нето духътъ се облича, за да се яви предъ Бога. Умътъ не представя още истинския човѣкъ, но той е неговъ отличенъ слуга, който разрешава всички житейски въпроси. Въ физическия свѣтъ умътъ е единъ отъ главнитѣ фактори; освенъ него има още два фактора: сърцето и тѣлото. Следователно, сжществува физически, сърдеченъ и умственъ свѣтъ, всѣки отъ които се раздѣля на още три. Колкото и да се говори за тия свѣтове, тѣ представятъ за човѣка ненужно знание. Ако той не може да се ползува отъ него, въ ума му ще се създаде голѣмо натрупване. И наистина, ако се проследятъ причинитѣ за човѣшкитѣ страдания, ще се види, че една отъ причинитѣ се дължи на натрупването на излишна енергия въ физическото, умственото и духовното тѣло на човѣка, или въ тъй нареченото звездно тѣло. Натрупването на тѣзи ненужни вещества въ различнитѣ тѣла на човѣка, произвежда аномалия въ неговия животъ. Запримѣрь, всички отрицателни чувства въ човѣка, като умраза, завистъ, гнѣвъ и др., се дължатъ на излишни вещества въ неговото астрално или звездно тѣло. Гордостята, самосъзнанието, амбицията и редъ още отрицателни прояви въ човѣка се дължатъ на излишни вещества въ неговото умствено тѣло. Вследствие на тия излишъци, човѣкъ може да изпадне въ нѣкакво неестествено състояние, било въ физическо, въ умствено или въ сърдечно отношение. Тѣй щото, когато се говори за самовъзпитанието на човѣка, това подразбира да възпита той своето тѣло, своето сърце и своя умъ. Тѣлото, сърцето и мозъкътъ сж тритѣ главни фактора, които играятъ важна роль за развитието на човѣшкия духъ и човѣшката душа.

Въ прочетената глава се казва, че на женитѣ е забранено да говорятъ въ църква. Питамъ: вѣченъ принципъ ли е този? Наистина, докато е боленъ, човѣкъ не трѣбва да говори, но като оздравѣе, ще говори. Болниятъ не трѣбва да яде всѣкаква храна, но като оздравѣе, може да яде, каквато храна пожелае. Значи, въ времето на Апостолъ Павла е било забранено на женитѣ да говорятъ въ църква, понеже